

58. ročník krajské soutěžní
přehlídky amatérských divadel
TŘEŠŤSKÉ DIVADELNÍ JARO

18. 3. 2019 | cena 5 Kč

OKO 4

Dnes hrajeme:
Co takhle svatba, princí?

Dnes hrajeme:
Naši vaši furianti

Včerejší představení:
O malé hastrmance

Včerejší představení:
Velice hojný Fénix

Včerejší představení:
Na tohle teď není ta pravá chvíle

Divadelní okénko:

Vzhled Pumpalíka

Pumpalíci mají dlouhou úzkou lebku a protáhlý nosák. Tělo je pokryto něčím neurčitým – ani srst, ani peří, možná prachové chuchvalce. Jejich vzrůst je střední až velký. Některé druhy dorůstají až do výšky dvou metrů. Váhy dosahují od 0,5 kg do 90 kg. Pumpalíci mají velmi silné zadní končetiny, které slouží ke skákavému

Pumpalík instalující na jevišti nepřesné a pro člověka v kraji neznalého matoucí značení cest.

pohybu. Přední končetiny jsou vysoce vyvinuté a neobyčejně podobné rukám člověka. Očekávání, že Pumpalíci vzhledem k jejich oblibě prašných prostředí budou světlopláš, se nepotvrdilo, naopak divadelní reflektory vyhledávají a vypadá to, že světlo z nich jim dokonce svědčí. Ačkoliv Pumpalík dorůstá značných rozměrů, je pouhým okem dospělého člověka neviditelný. Jeho přítomnost člověk nevnímá, i když stojí třeba jen pár centimetrů od něj. Zaznamenány byly ojedinělé případy, kdy Pumpalíka zahlédli děti či vysoce citliví lidé.

Výňatek z knihy O Pumpalících napsal a ilustroval P. P.

Sledujte aktuality na www.trestskedivadelnijaro.cz

O malé hastrmance

DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť / Jiří Teper

Každý ročník Třeštského divadelního jara přináší jako posel jara tradiční jistotu velkého výběru představení různých žánrů. Jisti si můžeme být i tím, že nebudou chybět pohádky. Tu první letošní představil domácí DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť.

Pohádka O malé hastrmance je rozmarnou a rozezpívanou variací na příběhy malých mořských víl a rusalek. Také malá Hastrmanka, přes varování táty Hastrmana, zahoří nejprve zvědavostí po lidském světě a poté se samozřejmě zakouká do prvního prince, kterého u rybníka potká. Ten je však, jak se zdá, předurčen stát se manželem vdavekchtivé princezny nápadnice, která je mu všude v patách. Princovi Hastrmanka také učarovala, ale aby byla malá vodnická kuňková holka princezně rovnocennou soupeřkou, musí proto něco udělat. Nejprve dát všanc staré čarodějnici svou krásu a s hejkalem za lidský hlas a řeč risknout svou budoucnost po jeho boku. Bude to stačit k získání princovy lásky? Závěr hry, oproti osudu klasických kolegyně Hastrmanky, dává zapomenout na jejich nedobré konce.

Autor textu Jiří Teper ani v nejmenším nezastírá inspiraci Rusalkou či Malou mořskou vílou. Snad ve snaze odlehčit známé romantické tragédie a dosadit je do opravdu pohádkového světa, scénář nabízí linii za sebou poskládaných motivů. Střet světa lidí a nadpřirozena je pouze nastíněn a to až idylicky, přirozeně, přátelsky a samozřejmě. Svatební zvony v závěru textu už tak můžeme slyšet od prvních stránek.

I přesto, že scénář pohádkovou zápletku spíš jen povrchově naznačuje, bez valného respektu k zásadám žánru, je tady co hrát a postavy mají hodně prostoru pro svůj vývoj. Herec pak má široké pole působnosti vyřadit se v široké škále čitelných emocí.

Po otevření opony byli malí diváci doslova přestěhováni do podvodního domova pana Hastrmana a dcerky Hastrmanky. Odvaha souboru použít projekci se určitě vyplatila a oslovila. Údiv vzbudilo použití nejen této stále častější technické scénografické možnosti, ale také to, že místo kapra domácího a sum-

vě logických textů jednotlivých písniček. Interpretační schopnosti herců souboru vykazují jasné známky růstu a zrání. Ke skutečné hlubší práci s postavou, emocemi a motivy pro jednání je pěkně nakročeno.

Co na to diváci

- Moc pěkné kostýmy a nádherná podvodní iluze.
- Líbí se mi představení, kde se zpívá, takže za mě pěkné. Užila jsem si to.
- Hastrmanka byla nejlepší.
- Některé zpívající nebylo slyšet. Děti byly ale spokojené.

ce, o kterém je i několikrát řeč, na jevišti plavalo hejno klaunů očkatých. A malí diváčci svého oblíbeného Nema bezpečně poznají a vědí, že bydlí v moři. Jako daň za snahu o navození dokonalé atmosféry, tempo příběhu hodně brzdily a narušily kostrbaté přestavby. Zatažená opona a dlouhý hudební předěl rozvrtely většinu diváků v sále.

Pěkné kostýmy a vůbec vše na co oko diváka na jevišti spočine, je ale dokladem toho, že soubor je velmi dobře schopen uchopit vizuální podobu jevištního tvaru. Velký prostor a nevyčerpatelná rezerva se tudíž otevírá pro režii. Spolehnout se může i na pěvecké schopnosti herců a opřít se dá i do dějo-

Děti milují svět iluzí a kouzel. Chtějí se do něj nechat vtáhnout a prožívat vše spolu s jeho bytostmi. Jsou však nekompromisní a důslední v dodržování pravidel jak v logice, tak detailu. Pravda musí být pravdou a lež lží. Iluzivních výpravných pohádek tohoto typu není nikdy dost. Těšíme se proto na další zaslouženě šťastné konce, na další kouzelné bylo, nebylo...

Alena Veliká

OKEM poroty:

Na tohle teď není ta pravá chvíle

Divadelní soubor Kulturního spolku Čestice / Jean-Claude Islert

Vždy je pravá chvíle na komedii

Divadelní soubor Kulturního spolku Čestice zpřijemnil slunečné nedělní odpoledne komedií Jeana-Clauda Islerta Na tohle teď není ta pravá chvíle.

Hra o vytrestaném snobovi je typickou ukázkou žánru situační komedie, který má své zákonitosti – dá se říct technologii a řemeslo – v tom, jak je vystavěná zápletka a z čeho pramení zdroj humoru.

Zápletka situační komedie bývá postavená na lži, která má vyřešit nějaký problém. Ale namísto toho, aby ho vyřešila, se spouští lavina dalších lží, které se vrší na sebe a gradují mnohdy až do crazy závěru. Zdrojem humoru není jen to, co si postavy vymýšlí, ale hlavně to, jak se „smaží“ v tom, co si svým lhaním „navěřily“. A také to, že divák má být postupem času chytřejší než postavy, které ví o situaci a zápletky vždy jen něco, zatímco divák dopředu tuší, jaký zdroj problémů přinese nová okolnost - např. to, že se ve dveřích objeví někdo zcela nežádoucí.

Situační komedie vyžaduje adekvátní herecké řemeslo. Herec se musí především velmi přesně orientovat v motivacích své postavy a velmi důsledně se jich držet. Krom toho je v situační komedii nutná poučená práce s temporytmem a napětím. Je důležité umět děj zastavit, postavu nechat správně „vydusit“, nechat divákovi prostor k rekapitulaci děje apod., a to všechno, aniž by tzv. „spadnul řemen“. Důle-

tento herecký úkol na jedničku. Horší je to s motivacemi jednotlivých postav. Frederik si je sice v první půlce velmi dobře vědom toho, že jeho úkolem je především oklamat manželku a zatajit před ní milenku. Bohužel ale není dostatečně šokován z toho, že manželka je doma namísto v práci. Nemá ani dostatečně strukturované to, že mu tuto výchozí motivaci posléze zkomplikuje nutnost podepsat obchodní smlouvu. Mezi Frederikem a jeho milenkou Sárou je nulový vztah – je na začátku pouze konstatovaný. Frederik má sice co hrát i bez Sáry, ale Sářino jednání působí nelogicky a bezradně, když není motivované tím, že se Frederikovi chce jen pomstít za to, že on se nechce nechat rozvést. Představitel Matyáše má herecký úkol komplikovaný tím, že se mu ve druhé půlce motivace mění. On jasně vysvětluje, proč se choval, jak se choval, že jde o mstu. A pro jeho další působení na jevišti je potřeba najít motivaci novou. To se nepodařilo, a proto ani jeho jednání po té, co odhalil, kým je, nemá logiku. Manželka a Schwimmer fungují ve struktuře hry spíše jako katalyzátory. Jsou především těmi, kdo situaci komplikují, ale prioritně o ně nejde. Jsou spíše okolnostmi.

žité je také dopřát postavám i divákovi úlevu ze zdánlivě šťastně vyřešeného problému, aby se posléze problém ještě zahustil.

Čestičtí si vybrali text, který sice nepatří mezi špičková díla zmiňovaného žánru, ale uvedené atributy má a umožňuje realizovat vše, co situační komedie potřebuje.

Soubor si bohužel s požadavky, které tato komedie na tvůrce klade, dovede poradit jen v omezené míře – pravděpodobně zejména díky kolektivní režii, která logicky nemůže být ani důsledná, ani poučená. A pouhá herecká intuice v tomto případě opravdu nestačí.

Herci na jeviště vstupují s velkou energií a velmi dobře umí realizovat to, že jednájí pod tlakem, který vyplývá z děje. Především představitel Frederika zvládá

Co na to diváci

- Mě se líbila scéna. Krásný hrací prostor s využitím dveří.
- Pán v džínách a tričku nepůsobil věrohodně. Ale prý si zapomněl kostým. ☺
- Škoda, že přišlo tak málo diváků. Ale chápu, nevděčný čas a hezké počasí. Mě se to líbilo.
- Trochu delší, ale neurazilo.

A v tomto duchu fungují jejich představitelé adekvátně, i když oběma by pomohlo důmyslnější kostýmování.

Čímž se dostávám k vizuální složce.

Soubor si dokázal na jeviště postavit odpovídající dekoraci, ovšem jen v technickém slova smyslu, čili patřičné dveře ani důležitý gauč nechyběly. Téma hry je však opřeno i o propastný sociální rozdíl mezi Higt Society Frederikovy domácnosti a světem bezdomovce, který jim jejich snobský byt záměrně devastuje. Což končí tím, že i Frederik padne ze svých sociálních výšin až na bezdomovecké dno a je nakonec zachraňován tím, koho na stejné dno sám poslal. I v žánru bulvární komedie se tak nabízí aktuální a vděčné téma, které ovšem nelze realizovat bez dekorace a kostýmní složky, která by působila dostatečně luxusně. Čestičtí bohužel ani v tomto nebyli dost důslední a díky tomu konečná pointa zápletky nemůže vyznít tak, jak by vyznít mohla.

Co lze vzkázat souboru závěrem? Jejich směřování je určitě smysluplné pro každého, kdo od divadla nečeká výhradně intelektuální stimul, ale rád se „jen“ pobaví. Pouze na vlastní herecké intuici ale situační komedii vystavět nelze a bez režiséra se to tedy neobejde.

Přejme jim, i nám divákům, aby nějakého propříště našli a jejich herecká energie tak mola být cílená přesněji a účelněji.

Kateřina Baranovská

OKEM poroty:

Velice hojný Fénix

DS Vojan / Christopher Fry

Divadelní spolek Vojan Libice nad Cidlinou není na divadelních přehlídkách a festivalech žádným nováčkem. V Třešti má už své diváky a byl tedy více než očekáván.

Režisér Jiří Hlávka tentokrát sáhnul po košatém textu známého anglického básníka, spisovatele a dramatika Christophera Frye.

Poetická komedie Velice hojný Fénix pokouší velké téma: věrnost a láska. „*Pokud je láska mezi dvěma opravdová, pak může nastat situace, že po odchodu jednoho z nich ten druhý zachovává věrnost a hovoří se o lásce až za hrob. Pokud ovšem nastane situace, že ten, který zůstal, chce zemřít, aby svou trvalou lásku dokázal, jde o život. A pak existuje pouze jediná síla, která může tuto situaci změnit.*“ (citováno z programu souboru)

Právě ve druhé situaci se nachází věrná vdova Dynamene, která spolu se svou služebnou Doto čeká v hrobce, až jí Hádes dá znamení, aby svého muže následovala. Nic nenasvědčuje tomu, že by v jejím hlubokém zármutku mohlo její rozhodnutí cokoliv ovlivnit. Až do chvíle, kdy do hrobky vstoupí pohledný strážný Tegeus a zesnulý manžel prokáže, že se o štěstí své choti dokáže postarat i ze záhrobí. Zrodí se láska nová a život dostane novou nadějí.

Ke sledování událostí celého představení nás přizvala přiměřeně melancholická melodie a po promyšlené práci s osvětlením celého prostoru jsme se ocitli v jediném prostředí celého kusu, v hrobce. Scéna skutečně jednoduchá, funkční, dostatečně vystihla atmosféru takového místa. A pak už jen s úžasem sledujeme příběh, který pomocí mnoha obsáhlých květnatých monologů, ironii nepostrádajících dialogů a vkusným jednáním postav směřuje vstříc správnému konci.

Všechny živé a vlastně i životem překypující postavy na jevišti nás nenechaly na pochybách, že jejich představitelé jsou velmi dobře herecky vybaveni, vládnou uměním práce s jazykem a následují neviditelnou ruku svého režiséra. Herečka Petra Hartmannová nás skrze postavu služebné Doto nesčetněkrát s nadhledem rozesmála a zároveň přesvědčila, že svou antickou svěřenkyni má plně pod kontrolou.

Dynamene (Kateřina Holobradová) věrna svému společenskému postavení, se poněkud zdrženlivěji převtělila z truchlící vdovy v přirozeně roztouženou ženu. Po boku postavy jediného živého muže na scéně, kterým byl Tegeus (Jakub Starý), tomu ale nemohlo být jinak.

V režii představení je ještě prostor pro větší motivaci postav, aby se velmi dlouhé monology zaplnili akčnějšími gesty, pohybem i využitím prostoru. Už jen proto, aby byl obohacen fyzicky větší rozměr komediální linie v kontrastu s použitým ušlechtilým jazykem.

Co na to diváci

- Chytl mě téma, zaposlouchala jsem se a najednou byl konec. Vtáhlo mě to od začátku do konce.
- Výborné herecký výkony. Bravurně zvládli těžký text.
- Nemám rád „antické“ hry, ale tahle mě bavila. Věřil jsem jim vše, co hráli.
- Těžké téma, ale moc dobře zahrané.

Poetická komedie Velice hojný fénix nám nenabídla, a ze své podstaty ani nabídnout nemůže, salvy smíchu a velký nápor na bránci. Co jsme si, ale rozhodně užili, bylo pochopené a dobře řemeslně udělané divadlo.

Alena Veliká

 OKO zaostřuje na:

Pěvecký sbor Základní umělecké školy Třešť

Pěvecký sbor ZUŠ Třešť se skládá z 24 dětí ve věku 8-18 let. Sborová činnost je zaměřená především na nácvič skladeb různých stylů a žánrů a jako zpestření výuky a rozšíření kompetencí žáků se jednou za čas věnuje i celkovému divadelnímu zpracování hudebních pohádek.

OKO představuje hru:

Co takhle svatba, princí?

Pěvecký sbor ZUŠ Třešť / autor: Jiří Chalupa
pohádka / 40 minut bez přestávky

David je nafoukaný princ, který rád šermuje. Při jednom souboji rozbije zrcadlo, za které na zámku zodpovídá nová zrcadelnice Běla. Král hledá viníka, a protože se princ nepřiznává, je potrestána Běla. Vzápětí král rozhodne, že je třeba syna oženit. Princezny mají splnit tři úkoly, s nimiž jim bude pomáhat služebná Běla v mužském převleku. Ta, která je zvládne nejlépe, bude princovou ženou. Princezny ovšem úkoly odmítnou plnit a nátlakem donutí Bořivoje (Bělu v převleku), aby úkoly splnil za ně. Která z princezen prince nakonec získá? Nebo všechno dopadne úplně jinak?

OKO zaostřuje na:

Ořechovské divadlo, o. s., Ořechov u Brna

Ořechovské divadlo je proslulý vesnický divadelní soubor, který svojí divadelní poetikou dravého komediantství a velké múzičnosti udivuje diváky nejen po celé České republice, ale i na četných zahraničních zájezdech (Maďarsko, Švédsko, Německo, Anglie, Belgie, Švýcarsko, Chorvatsko). Dnešní soubor vznikl před více než sto deseti roky z čistého vlasteneckého nadšení tehdejších zakládajících členů, které v počátcích vedl mladý dělník Josef Malý. Na začátku 2. světové války bylo nadšení pro divadlo tak velké, že si ořechovští ochotníci postavili na místě staré selské stodoly Prozatímní divadlo. V této, dnes již technicky nevyhovující budově, hrál a zkoušel soubor až do roku 2010, kdy se přestěhoval do nových prostor v Obecním sále Kulturního centra Ořechov.

V čele této scény stojí již celých 45 roků profesionální režisér, hudební skladatel, scénograf a dramatik Vlastimil Peška, který vtisknul dnešnímu souboru nezaměnitelnou a ojedinělou tvář. Repertoár Ořechovského divadla je výhradně orientován na tituly veseloherního ražení. Často vychází z autorské dílny svého uměleckého šéfa (Cvokstory, Po všem hovno, po včelách med, Jak Švédové marně Brno obléhali), či z výrazně zpracovaných děl české a světové klasiky (Ubu Králem, Falstaff, Strakonický dudák, Slaměný klobouk aj.).

OKO představuje hru:

Naši vaši furianti

Ořechovské divadlo, o. s., Ořechov u Brna / autor: Ladislav Stroupežnický
komedie / 75 minut bez přestávky

Jak to u nás i u vás doma vypadá a o čem všem jsme schopni se pohádat? To věděl Ladislav Stroupežnický už v roce 1887. Lze bez zaváhání tvrdit, že furiantství patří k našemu národnímu naturelu až do dnešní dnů. Jenom pozbylo svoji bezelstnou tvrdohlavost a naopak přitvrdilo a přetavilo se v téměř neurvalé prosazování vlastních, často bezohledných cílů. A tak se do dnešních dnů zachovaly charaktery postav Našich (vašich) furiantů, které připomínají naše (vaše) blízké i vzdálené, ale jsou to především furianti milí a komičtí. Prvoplánovou dramatickou linkou ořechovské inscenace Našich vašich furiantů je především preference komediálního potenciálu hry, což patří k letité inscenační dominantě tvorby Ořechovského divadla. Prostě řečeno, herci Ořechovského divadla jsou přesvědčeni, že se budou diváci při jejich Našich vašich furiantech skvěle bavit. Inu, smích byl, je a vždy bude vysvobozením pro všechny, kteří denně beznadějně troubí v kolonách.

67
1349–2019
Město Třešť'

**Třešťské
Divadelní
Jaro**

Na co se můžete těšit zítra?

19. 3. v 9.30 hod. **Taneček přes dvě pekla**
hraje DS Třeštíci při ZŠ Třešť

19. 3. v 19.30 hod. **Postel pro anděla**
hraje DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť - Třeštidla

Sponzoři a partneři Třeštského divadelního jara 2019:

Město Třešť

Kraj Vysočina

PODZIMEK
& SYNOVÉ

I C O M
transport a.s.

Amplus
pro Object

VHST
profesionální partnerství

SILO
WWW.CENTRUMSILO.CZ

TECHNICKÉ SLUŽBY TŘEŠŤ,
spol. s r. o.

EUROTECH
Třešť

FCC
Environment

E
JIHLAVSKÉ KOTELNY, s.r.o.

AGSERVIS
ZEMĚDĚLSKÁ TECHNIKA

ČESKÁ
spořitelna

Partneři festivalu:

Mediální partneři:

Vysočina
Český rozhlas

JIHLAVSKÉ LISTY

Vydalo: Město Třešť v nákladu 150 ks / Redakce OKA: TIC Třešť / Foto: Martin Čáp, archiv souborů
Sazba, grafika: Zdeněk Hajn